

VILLENTE ALFONSO

ΤΟ ΑΓΝΟΣΤΟ ΑΙΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΙΜΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *La sangre desconocida*

© 2021, Vicente Alfonso

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα ισπανικά: Μαρία Παλαιολόγου

Επιμέλεια – Διόρθωση: Φίλια Μπουγιούκου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2024

ISBN 978-960-572-663-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Vicente Alfonso

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΙΜΑ

Μετάφραση
Μαρία Παλαιολόγου

ΙΚΑΡΟΣ

Στην *Iliana Olmedo*

Αυτό είναι το αίμα σου,
άγνωστο και βαθύ,
που διαπερνά το σώμα σου
και βρέχει τυφλές όχθες,
που εσύ αγνοείς.

ΟΚΤΑΒΙΟ ΠΑΣ

Στις φλέβες εκείνου του ευγενή Χοσέ Ρεβουέλτας που γνώρισα,
κυκλοφορεί ένα αίμα άγνωστο. Μέσα του λιμνάζει το δηλητήριο
μιας περασμένης εποχής, με έναν καταστροφικό μυστικισμό
που οδηγεί στο τίποτα και στον θάνατο.

ΠΑΜΠΛΟ ΝΕΡΟΥΔΑ,
Συνέδριο για την ειρήνη, 1950

Τίποτα δεν καθαρίζει πιο δύσκολα από το αίμα. Μετά από σχεδόν σαράντα χρόνια, οι λεκέδες επιμένουν ακόμη στην πολυκαιρισμένη αφίσα. Ο τίτλος, με κεφαλαία, περιορίζεται σε μια λέξη ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ. Από κάτω εμφανίζονται είκοσι τέσσερα νεανικά πρόσωπα, τα περισσότερα με όνομα και επίθετο, κι άλλα με τα παρατσούκλια τους: ο Φτενός, η Κοντή, ο Ασπρουλιάρης. Κάποιοι φορούν γυαλιά, έχουν μουστάκι ή μακριά μαλλιά. Οι φωτογραφίες όμως είναι κακές, τα χαρακτηριστικά τους θολά. Σκιές, λεκέδες και ελαττώματα στην εκτύπωση μετατρέπουν την αφίσα σε πινακοθήκη φαντασμάτων. Με μικρότερα γράμματα, ένα κείμενο διευκρινίζει πως οι καταζητούμενοι είναι κομμουνιστές, μέλη της Λίγκας 23η του Σεπτέμβρη, αλλά είναι και κοινοί εγκληματίες: δολοφόνοι, απαγωγείς, διαρρήκτες. «Ζουν μια φαινομενικά κανονική ζωή, θα μπορούσαν να είναι οι γείτονές σου. Κατάγγειλέ τους». Έτσι, λοιπόν, η γνωστοποίηση που δημοσιεύθηκε στις 20 Ιουνίου του 1976 είναι και μια μαύρη λίστα, αφού κατά τους επόμενους μήνες όλοι αυτοί οι νέοι φυλακίστηκαν, δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν. Κάτω αριστερά εμφανίζεται μια κοπέλα με το όνομα Αμπάρο. Ο φάκελός της επιβεβαιώνει πως οι Αρχές άρχισαν να την αναζητούν τον Ιανουάριο του 1976, όταν της καταλογίστηκε ο θάνατος δύο αστυνομικών κατά τη διάρκεια μιας επιχείρησης που διευκόλυνε την απόδραση επτά έγκλειστων στη φυλακή του Ομπλάτος. Εκτός από αυτές τις εκτελέσεις, οι κατηγορίες που της αποδί-

δονται είναι συνωμοσία, παράνομη οπλοκατοχή, συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση και υποκίνηση σε εξέγερση. Η δέσμη των είκοσι οκτώ σελίδων διαβεβαιώνει πως ήξερε να πυροβολεί και την ταξινομεί στους εγκληματίες υψηλής επικινδυνότητας. Περιγράφεται ως «ατυπικό στοιχείο». Αυτό είναι αλήθεια, η Αμπάρο ήταν ασυνήθιστη.

Δεν είναι μονάχα η αφίσσα λερωμένη με αίμα, είναι και το φόρεμα που κρατάει η Μαμά Φλορ ως ανάμνηση από την κόρη της. Ένα παλιό φουστάνι, φτιαγμένο με κομμάτια υφάσματος πολύ διαφορετικής υφής και χρώματος, που φορούσε η Αμπάρο την τελευταία φορά που ανέβηκε στο Σκοτεινό Ρέμα. Όταν δεν γύρισε πίσω η κοπέλα, η Μαμά Φλορ προσπάθησε να το πλύνει και να το μπαλώσει. Τίποτα όμως δεν καθαρίζει πιο δύσκολα από το αίμα.

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ: Φαμπιάν

4 Σεπτεμβρίου 2019

Πόλη του Μεξικού

Η Φερνάντα, η γυναίκα μου, είχε δίκιο: Για να καταγράψω την καθημερινότητα της πολυτάραχης εποχής μας, έπρεπε να προσπαθήσω να κρατάω σημειώσεις, να καταγράφω τις αντιθέσεις του περιβάλλοντος, να μεταγράφω συζητήσεις. Το πρόβλημα ήταν πως, ύστερα από σχεδόν δύο χρόνια διαμονής στο Τσιλπανσίνγκο, εγώ ακόμη δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε. *Na te faire foutre!*¹ μου είπε μια μέρα, δίνοντάς μου να καταλάβω ξεκάθαρα πως για κείνη ποτέ δεν θα γινόμουν συγγραφέας. Η αλήθεια είναι πως είχα εβδομάδες να δουλέψω το μυθιστόρημά μου. Η τελευταία μου απόπειρα ήταν να τη διαρθρώσω στη βάση μικρών αποσπασμάτων, ακολουθώντας τρία πολύ διαφορετικά αφηγηματικά νήματα που θα πλέκονταν και θα κατέληγαν να δέσουν. Ιδωμένο έτσι, το βιβλίο μου ήταν περισσότερο υφαντό παρά αφήγηση. Ένα πλεκτό. Κρατώντας σημειώσεις, τουλάχιστον θα μπορούσα να ανασυστήσω τις λέξεις με τις οποίες η Μαμά Φλορ ικέτευσε να τη βοηθήσουμε να ψάξει την Αμπάρρο, την εξαφανισμένη κόρη της, εκείνη που είχαν σταματήσει οι στρατιώτες σε ένα μπλόκο. Ή θα μπορούσα να πε-

1. Άντε γαμήσου! (γαλλικά στο πρωτότυπο). (Σ.τ.Μ.)

ριγράψω με μεγαλύτερη ακρίβεια τις μεθόδους με τις οποίες η Ομάδα Αίμα βασάνιζε τους αγρότες του Σκοτεινού Ρέματος. Κι ωστόσο, σήμερα αναγκάζομαι να γράφω ωχρές εκδοχές εκείνων των αποσπασμάτων.

Η είδηση έφτασε εκεί που δεν το περίμενα. Είχα τουλάχιστον δεκατέσσερις μήνες που είχα επιστρέψει από το Τσιλπανσίνγκο στην Πόλη του Μεξικού και τρεις που είχα βρει καινούργια δουλειά, όταν, ένα απόγευμα που έγραφα ένα κείμενο για το μπουμ των ενυπόθηκων πιστώσεων, χτύπησε το κινητό μου και μια απρόσωπη φωνή με ζήτησε.

«Παρακαλώ».

«Καλώ εκ μέρους της δεσποινίδας Βιούρι Γκαρσία. Θέλει να μιλήσει μαζί σας».

Θα ήθελα να γράψω πως απαίτησα από τον άνθρωπο αυτόν να μου πει ποιος είναι, πως έκλεισα το τηλέφωνο, πως σκέφτηκα κάτι. Αλλά δεν μπόρεσα να πω τίποτα.

«Ο κύριος Φαμπιάν Γκόμες;» επέμεινε η φωνή. «Είμαι ο Μάβι Ντουράν, ποινικός δικηγόρος, αντιπροσωπεύω τη δεσποινίδα Βιούρι Γκαρσία. Θα θέλαμε να μιλήσουμε μαζί σας».

Ένα μπιπ μπιπ φανέρωσε πως άδειαζε η μπαταρία του τηλεφώνου μου. Το στόμα μου συνέχιζε να είναι στεγνό και εξακολουθούσα να σκέφτομαι να το κλείσω. Ο άνθρωπος όμως επέμενε.

«Ακούστε, η δεσποινίς Γκαρσία συνελήφθη στο Σαν Ισίδρο, περνώντας τα σύνορα. Η μαρτυρία σας θα ήταν πολύ σημαντική για την υπεράσπιση...»

Βιούρι. Βιούρι Γκαρσία. Ήρθε στη μνήμη μου η ένρινη φωνή της: *Ντροπή είναι να κλέψεις και να σε πιάσουν*. Ενώ μιλούσε ο άνθρωπος, έρχονταν στο μυαλό μου εικόνες από την τελευταία φορά που την είδα: Ήμασταν στο Σκοτεινό Ρέμα γιατί δυο μέ-

ρες πριν είχε πεθάνει η γιαγιά της. Αντί για τα μαύρα μπλουζάκια της με τις ροκ στάμπες, η κοπέλα είχε βάλει ένα παλιό φόρεμα φτιαγμένο με κομμάτια υφάσματος πολύ διαφορετικής υφής και χρώματος. Πολύ *vintage*. Της πήγαινε ωραία. Η Βιούρι μού είχε πει τότε πως αυτό το φόρεμα και ένα σακίδιο με παλιά βιβλία ήταν ό,τι είχε απομείνει στη Μαμά Φλορ από την Αμπάρο, την εξαφανισμένη κόρη της. Περάσαμε το υπόλοιπο απόγευμα πακετάροντας τα λίγα υπάρχοντα της ηλικιωμένης. Στο κεφάλι μου στριφογύριζε μια ερώτηση που φοβόμουν να κάνω. Την επόμενη μέρα, πολύ νωρίς, ανεβήκαμε μαζί στο λεωφορείο για να κατέβουμε στο Ατογιάκ. Η σιωπή της αυγής ήταν ίδια όπως σε τόσα άλλα σημεία της οροσειράς: εδώ κι εκεί γαβγίσματα, κοκόρια, τζιτζίκια. Το όχημα έκανε στάσεις, άνθρωποι ανέβαιναν και κατέβαιναν: αγρότες με καφάσια γεμάτα μάνγκο, γυναίκες με τσάντες, φοιτητές. Μέσα στις σκιές μού φάνηκε πως τα χέρια της Βιούρι έτρεμαν. Υπέθεσα πως ήταν νευρική και προσπαθούσε να το κρύψει. Της είπα πως ήμουν διατεθειμένος να αφήσω τη γυναίκα μου, αν εκείνη δεχόταν να ζήσει μαζί μου. Είπε «ναι». Κάποια στιγμή αποκοιμήθηκε ενώ το όχημα έμπαινε στον δρόμο, με τη μηχανή του να βρυχάται μέσα στην ομίχλη. Αποκοιμήθηκα κι εγώ. Όταν ξύπνησα, σαράντα λεπτά αργότερα, η Βιούρι δεν ήταν εκεί.

«Mr. Gómez? *Are you listenin?*» επέμεινε ο δικηγόρος στο τηλέφωνο.

«Όχι. Δεν έχω τίποτα να κουβεντιάσω μαζί της».

Ύστερα από ακόμα ένα μπιπ μπιπ, ο δικηγόρος είπε κάτι που μου έδωσε να καταλάβω πως, ακόμα κι αν έκανα προσπάθεια να την εκπλήξω, για τη Βιούρι εγώ θα ήμουν πάντα προβλέψι-

μος. Διότι μου έκανε μια προσφορά που θα μπορούσε να προέρχεται μονάχα από κείνη:

«Ακούστε, Φαμπιάν, αν συνεργαστείτε μαζί μας, η πελάτισσά μου θα πει σ' εσάς και τη σύζυγό σας τι έκανε με το μωρό».

ΚΑΜΕΛ ΣΙΤΙ: ο αστυνομικός Λάνσκι

20 Μαρτίου 1971

(59 μέρες πριν από την απαγωγή)

Εκείνη η υπόθεση, σκανδαλώδης και αινιγματική, διέθετε τα συστατικά για να αποτελέσει το δράμα του αιώνα: η απαγωγή μιας κληρονόμου, μια πόλη ανάστατη από τις απειλές για βόμβα, προσβολές γραμμένες με αίμα στον τοίχο ενός οικοτροφείου θηλέων. Κι ωστόσο το βλέπεις, παλικάρι μου, σήμερα κανείς δεν θυμάται. Ίσως επειδή εκείνες τις μέρες ο κόσμος ήταν μια σκατόκοτα με κομμένο το κεφάλι: Ενώ οι δικοί μας στρατιώτες ρισκάριζαν τη ζωή τους στο Βιετνάμ, ο Νίξον ταρακουνιόταν στον Λευκό Οίκο και το πετρελαϊκό εμπάργκο που είχαν επιβάλει οι Άραβες εκτόξευε την τιμή της βενζίνης. Μιλούσαν ακόμη για το Γούντστοκ και το Καλοκαίρι της Αγάπης, αλλά ο Λένον και ο ΜακΚάρτνεϊ δεν άντεχαν πλέον ο ένας τον άλλο. Απέμενε ένας χρόνος για την πρεμιέρα του *Νονού* και λίγο παραπάνω για να προκαλέσει η Δίντα Λόβλεις συλλογικούς οργασμούς με το *Βαθύ λαρύγγι*. Σ' εκείνον τον κόσμο των τρελών, το Κάμελ Σίτι δεν μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Ψέματα δεν θα σου πω: Το ότι κατέληξα να ερευνώ το έγκλημα έγινε σχεδόν από τύχη. Κωλοβάραγα τα τελευταία τρία χρόνια στο τμήμα των παρκόμετρων, όπου η μοναδική δουλειά μου ήταν να μην αφήνω τους κακοπαρκαρισμένους ηλίθιους να κάνουν το

γινάτι τους. Ήταν εύκολη δουλειά, αλλά όχι το είδος της ζωής που επιθυμούσα. Χρόνια περίμενα μια ευκαιρία, κι έφτασε εκεί που δεν το περίμενα. Ήταν μεσημέρι, 20 Μαρτίου. Αν θυμάμαι καλά την ημερομηνία, είναι επειδή η κόρη μου η Ρέιτσελ έκλεινε τα τέσσερα κι εγώ της είχα υποσχεθεί να την πάω στο τσίρκο. Είχα πάνω μου και τα εισιτήρια. Βρισκόμουν στο κέντρο κόβοντας κλήσεις, όταν ο ασύρματος του περιπολικού άρχισε να στριγκλίζει. Ήταν ο προϊστάμενος:

«Λάνσκι, αναφέρονται ύποπτες κινήσεις στη διασταύρωση της 4ης με τη Μέιν».

«Στα γραφεία της Reynolds;»

«Ακριβώς».

«Γιατί εγώ;» διαμαρτυρήθηκα, με τη σκέψη στην κόρη μου.

«Γιατί είσαι δύο τετράγωνα μακριά, Λάνσκι. Πηγαίνεις μονάχα για να βεβαιωθείς πως δεν συμβαίνει τίποτα άσχημο. Αν δεν υπάρχουν νεότερα, παίρνεις ρεπό όλο το απόγευμα».

Δεν ακουγόταν κι άσχημα: Θα περνούσα, θα έριχνα μια ματιά κι ύστερα θα πήγαινα να πάρω την Εσθέρ και τη Ρέιτσελ. Με λίγη τύχη, δύο ώρες μετά θα κοιτούσαμε τον πισινό κάποιου ελέφαντα από τις κερκίδες. Η Ρέιτσελ θα ήταν ευτυχισμένη. Ή ίσως όχι και τόσο. Για να είμαι ειλικρινής, εκείνες τις μέρες είχα χάσει πολλούς πόντους μαζί της. Δεν έχεις ιδέα πόσο μπορεί να εξοργιστεί ένα κοριτσάκι τεσσάρων ετών αν το στήσεις.

Το πρόβλημα ήταν πως στο καπνεργοστάσιο συνέβαινε πράγματι κάτι. Ίσως άσχημο, ίσως απλώς μονάχα παράξενο. Στο βάθος του δρόμου, μισή ντουζίνα φουγάρα επιβεβαίωναν γιατί εκείνο το κωλοχώρι είχε το παρατσούκλι Κάμελ Σίτι. Θεωρούμενο η καρδιά της πόλης, το καπνεργοστάσιο, που έδινε δουλειά σε έναν στους τέσσερις κατοίκους, αποτελούνταν

από τρία βιομηχανικά κτίρια, ένα κτίριο με γραφεία και την εντυπωσιακή έπαυλη του ιδρυτή του, που είχε μετατραπεί σε μουσείο. Κάπου κοντά, ο οξύς και παρατεταμένος ήχος ενός σφυρίγματος γέμισε τον αέρα. Ήταν το σινιάλο για την αλλαγή της βάρδιας, αφού το καπνεργοστάσιο δούλευε και τις είκοσι τέσσερις ώρες. Το ασυνήθιστο δεν ήταν αυτό, το ασυνήθιστο ήταν πως στο ισόγειο των γραφείων, ανάμεσα σε θραύσματα γυαλιού και λυγισμένα κάγκελα, ένα σπασμένο παράθυρο έφτυνε καπνό.

Προσπάθησα να επικοινωνήσω με τη διοίκηση για να ζητήσω βοήθεια. Ο ασύρματος ήταν νεκρός, κι εγώ αποφάσισα να ρίξω μια ματιά. Μέσα στην κάπνα διέκρινα πάγκους ανατομίας, μικροσκόπια και κλουβιά. Κάποιος είχε ελευθερώσει τα ζωντανά, αφού όλα τα κλουβιά ήταν ανοιχτά και υπήρχαν ένα σωρό τρωκτικά στο δάπεδο: κουνέλια, ποντίκια, ινδικά χοιρίδια. Στο βάθος καίγονταν κάτι κούτες αρχειοθέτησης και μπροστά τους μια στοίβα από τετράδια. Μπήκα από το παράθυρο και πήρα ένα. Ήταν γεμάτο με σημειώσεις και νούμερα. Ημερομηνίες; Υπολογισμοί; Κωδικοί;

Ξαφνικά, από το άνοιγμα μπήκε ένας έγχρωμος άντρας και πήρε ένα κιβώτιο. Ήταν ένας τεράστιος νέγρος, με μπόλικο κατσαρό μαλλί και τετράγωνες πλάτες. Κατάφερα να κρυφτώ πίσω από ένα τραπέζι. Ο τύπος, εκεί γύρω στα τριάντα, γέμισε το κιβώτιο με τετράδια, φακέλους και στο τέλος έβαλε μέσα και μερικά κουτιά τσιγάρα. Εκείνη τη στιγμή ο καπνός με ανάγκασε να βήξω. Όταν το άτομο με είδε, ρίχτηκε πάνω του και κατάφερα να τον πετάξω κάτω. Καθώς του περνούσα τις χειροπέδες, πρόσεξα πως στη θέση του μικρού δαχτύλου και του παράμεσου του δεξιού χεριού είχε μονάχα δύο τραχιά κολοβώ-

ματα. Προσπαθούσα να τον ενημερώσω προφορικά για τα δικαιώματά του, όταν έφτασαν δυο φύλακες ντυμένοι στα γκρι. Ο ένας έσβησε τη φωτιά με τον πυροσβεστήρα, ενώ ο άλλος με υποχρέωσε να σταθώ όρθιος. Πίσω τους κατέφτασε ένας κοκκινομάλλης κοντούλης και μυτόγκας με τζιν, τουίντ σακάκι κι ένα αναμμένο πούρο Αβάνας.

«Πώς μπήκατε; Δεν ξέρετε πως βρίσκεστε σε ιδιωτικό χώρο; Φύγετε, αν δεν θέλετε προβλήματα».

«Δεν βλέπετε ότι είμαι αστυνομικός;» απάντησα. «Κάποιος ανέφερε παράξενες κινήσεις εδώ. Είδα τη φωτιά, άκουσα την έκρηξη και μπήκα».

«Γνωρίζω τα δικαιώματά μου», είπε ο μαύρος με το κεφάλι στο δάπεδο.

«Φωτιά; Μην είστε ανόητος», απάντησε ο κοκκινομάλλης, «η ψησταριά στον κήπο μου βγάζει περισσότερη φλόγα απ' αυτό. Πού πάτε μ' αυτόν τον τύπο;»

«Τον συλλαμβάνω για κλοπή και φθορά ξένης ιδιοκτησίας», απάντησα.

Καθώς έξυνε το κεφάλι του σαν να προσπαθούσε να λύσει κάποιον γρίφο, ο κοκκινομάλλης τράβηξε άλλη μια τζούρα από το πούρο του.

«Θα είμαι σαφής, αστυνομικέ... Λάνσκι», είπε, κοιτάζοντας το καρτελάκι μου. «Δεδομένου ότι τα γεγονότα συνέβησαν σε ιδιωτικό χώρο, ο άντρας αυτός θα πρέπει να μείνει εδώ».

«Αποκλείεται», απάντησα. «Είναι υπόθεση κατάφωρης κλοπής, και ως τέτοια θα πρέπει να καταγραφεί. Θα είναι πολύ χρήσιμο αν με συνοδεύσετε για να απαγγελθούν κατηγορίες».

«Γνωρίζω τα δικαιώματά μου», επαναλάμβανε ο μαύρος από το έδαφος.

Ο κοκκινομάλλης έκανε μια γκριμάτσα που δεν κατάφερε να γίνει χαμόγελο. Πλησίασε λίγο καθώς έδινε χτυπηματάκια στο πούρο για να πέσει η στάχτη.

«Αγαπητέ μου, λογιкуευθείτε. Υπάρχει πάντοτε τρόπος να λυθούν τα ζητήματα. Και οι δύο γνωρίζουμε τι θα συμβεί σ' αυτόν τον δύστυχο αν τον πάρετε: Αν έχει κάποιες οικονομίες, θα αφανιστούν αμείβοντας κάποιον δικηγόρο που θα προσπαθήσει να τον βγάλει έξω. Το χειρότερο είναι πως και η εταιρεία θα πρέπει να διαθέσει πόρους για μια αγωγή από την οποία δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα, διότι ο κόσμος βλέπει αυτές τις δίκες σαν την πάλη του Δαβίδ με τον Γολιάθ. Ναι, φίλε μου: Δεν ξέρετε πόσο μας κοστίζουν αυτά τα σκάνδαλα. Ας υποθέσουμε όμως πως αυτός ο δύστυχος δεν έχει χρήματα και πως, όπως συμβαίνει συνήθως, στο αστυνομικό τμήμα τού αποσπούν διά της βίας μια ομολογία και τον κλείνουν μέσα για οκτώ ή δέκα χρόνια. Θα ζει όλον αυτόν τον καιρό από τους φόρους μας και θα βγει από εκεί ένας κακοποιός που δεν θα περιορίζεται πλέον στην κλοπή τσιγάρων. Το χειρότερο είναι πως, με λερωμένο ποινικό μητρώο, δεν θα βρει ποτέ δουλειά. Με εξυπηρετεί εμένα αυτό; Σας εξυπηρετεί εσάς; Ελάτε, ούτε αυτόν τον ίδιο δεν εξυπηρετεί».

Δεν ήταν άσχημα επιχειρήματα. Σιδηροδέσμιο στο έδαφος, το ντερέκι άκουγε με μια έκφραση μεταξύ οργής και φόβου. Το κάτω χείλος του έτρεμε.

«Αν μ' αφήσεις εδώ, κωλοασπρουλιάρη, κανείς δεν θα με ξαναδεί. Μεθαύριο θα ξημερωθώ μαχαιρωμένος σε κάποιο σοκάκι και θα πουν ότι πέθανε πάνω σε καβγά μεθυσμένων ή εθισμένων».

«Μην του δίνετε σημασία, αγαπητέ», διέκοψε ο κοκκινομάλλης. «Σας υπόσχομαι πως δεν θα γίνει έτσι. Θέλουμε μο-

νάχα να σιγουρευτούμε πως δεν του έχει απομείνει όρεξη να ξανακλέψει».

«Είμαι βέβαιος πως μπορούμε να τα βρούμε», είπα καθώς επεξεργαζόμουν το σχέδιο. «Ξέρεις να διαβάζεις και να γράφεις, παλικάρι μου;»

«Στοιχηματίζω ότι ξέρω να κάνω και τα δύο καλύτερα από σένα, πλατύποδα», απάντησε. «Είμαι στο τέταρτο έτος της Νομικής».

Ήταν αλήθεια. Στο πορτοφόλι του είχε ταυτότητα που τον ανέφερε ως Άλμπερτ Χάουελς, Γραμματέα της Εθνικής Ένωσης Έγχρωμων Σπουδαστών της Νομικής Σχολής. Φοιτούσε τα Σάββατα σε μια σχολή μερικής φοίτησης.

«Σας προτείνω κάτι», είπα στον κοκκινομάλλη. «Αυτός ο άντρας θα μας υπογράψει μια ομολογία κι εγώ θα τη φυλάξω. Σε αντάλλαγμα, εσείς θα τον αφήσετε να φύγει. Εάν το επαλάβει, θα είμαι ο πρώτος που θα απαγγείλω κατηγορίες».

Παρότι όχι απολύτως πεπεισμένοι, δέχτηκαν και οι δυο. Για μένα είναι παραπάνω από δίκαιο, είπα στον φοιτητή καθώς του έβγαζα τις χειροπέδες. Λίγα λεπτά μετά, ο άνθρωπος έφευγε θυμωμένος, για να χαθεί στους δρόμους του κέντρου.

Πήγαινα προς το περιπολικό όταν είδα κάτω από ένα δέντρο ένα κιβώτιο όπως αυτό που μόλις είχα κατασχέσει από τον εισβολέα. Μέσα υπήρχαν δύο τετράδια και πέντε ή έξι πακέτα Camel. Θα ψευδόμεν, όμως, αν έλεγα πως περιείχε μονάχα αυτά. Στην πραγματικότητα, εκείνη τη στιγμή το περιεχόμενό του μου ήταν πολύ χρήσιμο, διότι έπρεπε να εξηγήσω στην κόρη μου τη Ρέιτσελ γιατί, ακόμα μία φορά, δεν είχα παρουσιαστεί εγκαίρως για να την πάω στο τσίρκο. Μερικές φορές εμείς οι ενήλικες έχουμε δουλειές που δεν μπορούν να περιμέ-

νουν, της είπα. Η παιδική σιωπή της μαλάκωσε όταν έβγαλα από το κιβώτιο δυο λευκά κουνελάκια που άρχισαν να εξερυνούν το χαλί του δωματίου της, δίχως να γνωρίζουν πως ήταν το μοναδικό στοιχείο σε μια υπόθεση που δεν έφτασε στο σημείο να υπάρξει. Καθώς η Ρέιτσελ τα βάφτιζε Αυτιά και Πατούσα, εγώ εξέταζα νοερά εκείνο το ζήτημα. Δεν το ήξερα ακόμη, αλλά από κείνη τη στιγμή η ζωή μου θα έπαιρνε άλλη τροπή.